

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci și patru

Sabatul și Întruparea: pietrele de temelie ale procesului de pecetluire al mișcării millerite

Jeff Pippenger

2024-04-14

Încercarea finală pentru generația millerită, care a eșuat în procesul de testare, a început în 1856, odată cu sosirea unei lumini sporite asupra „celor șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase. Între 1856 și 1863, solia laodiceană a marcat o perioadă finală în cadrul perioadei care începuse odată cu sosirea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844. Acea perioadă de timp este reprezentată de versetele treisprezece până la cincisprezece din capitolul unsprezece al Cărții lui Daniel.

Acea perioadă de timp este ilustrată nu numai de acele versete, ci și de istoria care a împlinit acele versete, precum și de mărturia geografică a Paniumului, care este, de asemenea, Cezareea lui Filip. Cezareea lui Filip a fost vizitată în mod intenționat de Hristos chiar înaintea crucii, iar crucea reprezintă legea duminicală, care este reprezentată de versetul șaisprezece. La 22 octombrie 1844, Leul din seminția lui Iuda a identificat doctrina Sabatului într-o lumină specială. Apoi, la sfârșitul aceluși proces de încercare, El a introdus o creștere a cunoștinței cu privire la "cele șapte vremi", iar "cele șapte vremi" din Leviticul douăzeci și șase reprezintă o doctrină a Sabatului. Este porunca sabatică a odihnei pământului, care este un paralelism direct cu porunca sabatică a odihnei oamenilor. Profeția de timp a celor două mii cinci sute douăzeci de ani și cea a celor două mii trei sute de ani s-au încheiat amândouă la 22 octombrie 1844.

Perioada finală a procesului de încercare, din 1856 până în 1863, a fost o revelație mai mare a Sabatului, care fusese pus într-o lumină deosebită la începutul procesului de pecetluire și de încercare. Istoria reprezentată de împlinirea versetelor treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece constituie perioada de încercare în care pecetea lui Dumnezeu este imprimată pentru veșnicie asupra celor o sută patruzeci și patru de mii. În acea istorie, cele două bucăți de lemn din Ezechiel sunt împreunate. Împreunarea celor două bucăți de lemn reprezintă unirea dumnezeirii cu omenirea, iar doctrina care strălucește într-o lumină deosebită în acea istorie este doctrina întrupării.

Din acest motiv, când Petru L-a recunoscut pe Hristos drept Fiul lui Dumnezeu, la Cezareea lui Filip, el recunoștea că Hristos, ca Fiul al lui Dumnezeu, manifesta dubla Sa natură: fiind Fiul divin al lui Dumnezeu, Care Și-a luat asupra Sa trup omenesc și, astfel, a devenit Fiul omului.

Pe măsură ce ucenicii cercetau profețiile care mărturiseau despre Hristos, au fost aduși în comuniune cu Dumnezeirea și au învățat despre Cel care Se înălțase la cer pentru a desăvârși lucrarea pe care o începuse pe pământ. Au recunoscut faptul că în El locuia o cunoaștere pe care nicio ființă omenească, lipsită de ajutorul divin, nu ar fi putut-o cuprinde. Aveau nevoie de

ajutorul Celui pe care regi, profeți și oameni dreți Îl vestiseră dinainte. Cu uimire au citit și au recitat descrierile profetice ale caracterului și lucrării Sale. Cât de slab înțeleseseră ei Scripturile profetice! cât de înceți fuseseră în a pătrunde marile adevăruri care mărturiseau despre Hristos! Privindu-L în umilirea Sa, în timp ce umbla ca un om între oameni, nu înțeleseseră taina întrupării Sale, îndoitul caracter al naturii Sale. Ochii lor erau ținuti, astfel încât nu recunoșteau pe deplin divinitatea în umanitate. Dar, după ce au fost luminați de Duhul Sfânt, cât au tânjit să-L vadă din nou și să se așeze la picioarele Lui! Dorul veacurilor, 507.

Intervalul cuprins între 22 octombrie 1844 și 1863 reprezintă timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea perioadă a început prin scoaterea în evidență a Sabatului ca adevăr special dintre multele adevăruri care sunt desigilate în timpul perioadei de pecetluire. Acea perioadă a marcat începutul sunării Trâmbiței a Șaptea, care identifică momentul când taina lui Dumnezeu urma să fie încheiată.

Dar în zilele când se va auzi glasul îngerului al șaptelea, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit El robilor Săi, prorocilor. Apocalipsa 10:7.

Al șaptelea înger este totodată al treilea Vai, căci pecetluirea are loc în perioada istorică în care războiul purtat de Islam este în desfășurare. Dacă Adventismul millerit ar fi fost credincios în perioada care a urmat datei de 22 octombrie 1844, Islamul, care fusese reținut la 11 august 1840, ar fi fost dezlegat.

„Dacă adventiștii, după marea dezamăgire din 1844, ar fi rămas neclintiți în credință și ar fi mers înainte uniți în providența deschisă a lui Dumnezeu, primind solia îngerului al treilea și, în puterea Duhului Sfânt, proclamând-o lumii, ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu; Domnul ar fi lucrat cu putere prin eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată, iar Hristos ar fi venit până acum ca să-Și primească poporul la răsplata lor. Însă, în perioada de îndoială și incertitudine care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii advent și-au părăsit credința. . . . Astfel, lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist s-ar fi unit pe temeiul poruncilor lui Dumnezeu și al credinței lui Isus, cât de cu totul diferită ar fi fost istoria noastră!” *Evangelizare*, 695.

La 22 octombrie 1844, a început să sune trâmbița a șaptea, iar trâmbița jubileului a început, de asemenea, să sune.

Și tu îți vei număra șapte sabate de ani, de șapte ori șapte ani; iar perioada celor șapte sabate de ani îți va fi patruzeci și nouă de ani. Atunci vei face să sune trâmbița jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea; în ziua ispășirii veți face să sune trâmbița în toată țara voastră. Și veți sfinți anul al cincizecilea și veți proclama libertate în toată țara pentru toți locuitorii ei: va fi pentru voi un jubileu; și vă veți întoarce fiecare la moșia sa, și vă veți întoarce fiecare la familia sa. *Levitic 25:8-10*.

Când începe timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, există o Trâmbiță care identifică faptul că a sosit războiul purtat de Islam și o Trâmbiță care proclamă libertatea pentru cei care au fost robi ai păcatului. O trâmbiță identifică istoria externă, iar cealaltă reprezintă experiența lăuntrică a aceluiași popor al legământului din zilele din urmă. Robia lor este înlăturată când

omenitatea lor se unește cu divinitatea Lui pentru veșnicie. Linie după linie, acele două Trâmbițe sunt o singură Trâmbiță, căci Trâmbița Jubiliară este sunată numai în Ziua Ispășirii, iar Ziua Ispășirii începe atunci când este sunată a Șaptea Trâmbiță a celui de-al treilea Vai. Învățătura care a reprezentat ambele Trâmbițe în mișcarea millerită a fost lumina Sabatului. Lumina care reprezintă ambele Trâmbițe în aceste zile din urmă este doctrina întrupării. Linie după linie, Sabatul și doctrina întrupării sunt una și aceeași doctrină.

Mărturisirea lui Petru a identificat pe Mesia și, de asemenea, pe Fiul lui Dumnezeu. Mesia este Fiul lui Dumnezeu. Mesia este Creatorul reprezentat de Sabat.

Pavel nu-L văzuse niciodată pe Hristos pe când El trăia pe pământ. Auzise, într-adevăr, despre El și despre lucrările Lui, dar nu putea crede că Mesia cel făgăduit, Creatorul tuturor lumilor, Dătătorul tuturor binecuvântărilor, S-ar arăta pe pământ ca un simplu om. Schițe din viața lui Pavel, 256.

Sabatul Îl identifică pe Creator, iar Creatorul era Hristos, Cel pe care L-a identificat Petru. Fiul lui Dumnezeu, pe care Petru L-a identificat, este Cel care S-a unit cu trup omenesc pentru a deveni Fiul Omului. Fiul lui Dumnezeu reprezintă întruparea.

Hristos le-a adus bărbaților și femeilor puterea de a birui. El a venit în această lume în chip omenesc, pentru a trăi ca om între oameni. El și-a asumat răspunderile naturii omenești, pentru a fi pus la probă și încercat. În umanitatea Sa, El a fost părtaș naturii divine. În întruparea Sa, El a dobândit, într-un sens nou, titlul de Fiul lui Dumnezeu. Îngerul i-a spus Mariei: "Puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea și Sfântul care Se va naște din tine va fi numit Fiul lui Dumnezeu" (Luca 1:35). Deși era Fiul unui om, El a devenit Fiul lui Dumnezeu într-un sens nou. Astfel, El S-a aflat în lumea noastră - Fiul lui Dumnezeu, totuși înrudit prin naștere cu neamul omenesc. Selected Messages, cartea 1, 226.

La Cezareea lui Filip, mărturisirea îndoită a lui Petru i-a reprezentat pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care înțeleg că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și doctrina Sabatului care a fost adusă în lumină în 1844, împreună cu doctrina întrupării care este recunoscută în zilele de pe urmă. Lumina adevărului îndoit este descoperită la începutul și la sfârșitul perioadei pecetluirii, după cum o atestă istoria pecetluirii din 22 octombrie 1844 până în 1863 și istoria celor două glasuri din capitolul optsprezece al Apocalipsei.

În ambele linii — atât linia millerită a pecetluirii, cât și linia profetică a pecetluirii din Apocalipsa optsprezece — există un test chiar la sfârșitul perioadei, când o clasă se manifestă ca fecioare neînțelepte, așa cum a fost cazul între 1856 și 1863, iar o clasă se manifestă ca fecioare înțelepte, din iulie 2023 până la apropiata lege duminicală. Acea perioadă finală de încercare repetă începutul perioadei. Același înger care a coborât la 11 septembrie 2001 sosește ca Mihail, pentru a-i chema pe morți la viață în 2023, pe unii la viața veșnică, iar pe alții la moartea veșnică. Când El sosește, Își conduce poporul înapoi la temelii. Unii refuză să umble pe cărările cele vechi, alții umblă pe cărările cele vechi. Unii iau aminte la sunetul Trâmbiței, alții refuză să audă.

Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți, și întrebați de cărările cele vechi: care este calea cea bună; și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom

umbla pe ea. De asemenea, am pus străjeri peste voi, zicând: Luați aminte la sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom lua aminte. Ieremia 6:16, 17.

Mesajul reprezentat de Trâmbița pe care o sună străjerii are o dublă semnificație. Este a Șaptea Trâmbiță a Islamului și Trâmbița Jubiliară a izbăvirii. Este mesajul unirii dintre divinitate și umanitate, care se împlinește prin taina întrupării și care produce un caracter pregătit pentru pecetea lui Dumnezeu, care este Sabatul. Mesajul, lucrarea și circumstanțele asociate acelei perioade finale a pecetlurii, care a început în iulie 2023, la douăzeci și doi de ani după 2001, sunt reprezentate de versetele treisprezece până la cincisprezece ale capitolului unsprezece din Daniel și de vizita lui Hristos la Cezareea lui Filip în capitolul șaisprezece al Evangheliei după Matei.

În pilda celor zece fecioare, toate fecioarele au adormit în timpul zăbovirii. Iisus le-a spus ucenicilor Săi că Lazăr doarme.

Aceste lucruri le-a spus; și după aceea le spune: Prietenul nostru Lazăr a adormit; dar Eu Mă duc ca să-l trezesc din somn. Atunci ucenicii Lui au zis: Doamne, dacă a adormit, se va face bine. Însă Iisus vorbise despre moartea lui; dar ei au socotit că le vorbise despre odihna somnului. Atunci Iisus le-a spus în chip deslușit: Lazăr a murit. Ioan 11:10-14.

La sfârșitul celor douăzeci și una de zile, Daniel a văzut vedenia și era într-un somn adânc.

Și eu, Daniel, singur am văzut vedenia; căci oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia, ci o mare cutremurare a căzut peste ei, încât au fugit să se ascundă. De aceea am rămas singur și am văzut această mare vedenie, și n-a mai rămas tărie în mine; căci frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune, și n-am mai avut nicio tărie. Totuși am auzit glasul cuvintelor Lui; și când am auzit glasul cuvintelor Lui, am căzut într-un somn adânc, cu fața la pământ, iar fața mea era îndreptată spre pământ. Daniel 10:7-9.

Cei doi martori din capitolul unsprezece al Apocalipsei zăceau morți pe uliță timp de trei zile și jumătate, iar oasele moarte ale lui Ezechiel erau în vale. La 18 iulie 2020, timpul de zăbovire al morții și al somnului spiritual a fost adus asupra fecioarelor mișcării celui de-al treilea înger. Trei ani mai târziu a început procesul de trezire și de pregătire a poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă drept stindardul Său și ca o oștire puternică. Îngerul care a coborât la 18 iulie 2020 a desigilat un adevăr, așa cum fac întotdeauna îngerii când coboară.

Adevărul pe care l-a desigilat era experiența timpului de zăbovire și a întâiei dezamăgiri. Poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului era atunci împrăștiat, iar când, în istorie, avea să sosească procesul trezirii lor, li se va cere să recunoască și să mărturisească faptul că fuseseră împrăștiați și că se aflau în timpul de zăbovire. Atunci au fost trimiși mulți îngeri, sau au fost trimise multe solii, pentru a întări solia timpului de zăbovire.

„Spre încheierea soliei celui de-al doilea înger, am văzut o mare lumină din cer strălucind asupra poporului lui Dumnezeu. Razele acestei lumini păreau strălucitoare ca soarele. Și am auzit glasurile îngerilor strigând: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!»”

Acesta a fost strigătul de la miezul nopții, menit să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Îngeri au fost trimiși din cer ca să-i trezească pe sfinții descurajați și să-i pregătească pentru

marea lucrare care stătea înaintea lor. Cei mai înzestrați oameni nu au fost primii care au primit această solie. Îngeri au fost trimiși la cei smeriți și devotați și i-au constrâns să înalțe strigătul: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!” Cei cărora le fusese încredințat strigătul s-au grăbit și, prin puterea Duhului Sfânt, au făcut să răsunе solia și i-au trezit pe frații lor descurajați. Această lucrare nu se întemeia pe înțelepciunea și erudiția oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu, iar sfinții Săi care au auzit strigătul nu i-au putut rezista. Cei mai spirituali au primit primii această solie, iar cei care mai înainte conduceau lucrarea au fost ultimii care au primit-o și au ajutat la amplificarea strigătului: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!”

În fiecare parte a țării, a fost dată lumină cu privire la solia celui de-al doilea înger, iar strigătul a topit inimile miilor. S-a răspândit din oraș în oraș și din sat în sat, până când poporul așteptător al lui Dumnezeu a fost pe deplin trezit. În multe biserici nu s-a îngăduit vestirea soliei, iar o mare ceată care avea mărturia vie a părăsit aceste biserici căzute. Prin strigătul de la miezul nopții s-a înfăptuit o lucrare măreață. Solia cerceta inimile, conducându-i pe credincioși să caute pentru ei înșiși o experiență vie. Știau că nu se puteau sprijini unii pe alții. Scrieri timpurii, 238.

Sosirea mesajului Strigătului de la miezul nopții în pildă identifică momentul în care se face vădit dacă cele două clase de fecioare au untdelemn. Cele înțelepte au untdelemn, cele neînțelepte nu au. Pilda a fost împlinită prin lucrarea lui Samuel Snow în istoria millerită, iar în acea lucrare mesajul prezentat de Snow a fost dezvoltat, așa cum este reprezentat de articolele sale din publicațiile millerite ale acelei perioade. Apoi, când a ajuns la adunarea de tabără de la Exeter, care a avut loc între 12 și 17 august 1844, este reprezentată și o perioadă care, în cele din urmă, i-a determinat pe cei prezenți la adunare să părăsească adunarea și să proclame mesajul.

Există un "moment în timp" când mesajul Strigătului de la miezul nopții este pe deplin stabilit, iar în acel moment, pe temeiul pildei, timpul de probă se încheie pentru fecioare. Acel "moment în timp" este precedat de "o perioadă" în care mesajul este în curs de dezvoltare. Din iulie 2023, mesajul Strigătului de la miezul nopții se dezvoltă și, spre deosebire de împlinirea millerită, mesajul a fost transmis în întreaga lume înainte de "închiderea timpului de probă". Când timpul de probă s-a închis la sfârșitul întâlnirii de la Exeter, mesajul a mers atunci în "fiecare parte a țării", și "s-a dat lumină asupra soliei celui de-al doilea înger, iar strigătul a topit inimile a mii. A mers din oraș în oraș și din sat în sat, până când poporul așteptător al lui Dumnezeu a fost pe deplin trezit."

În istoria noastră actuală, solia care a început să fie publicată în iulie 2023 este acum prezentă într-o sută douăzeci de țări din întreaga lume, iar articolele care reprezintă dezvoltarea soliei Strigării de la miezul nopții sunt disponibile în peste șaiszeci de limbi și pot fi fie citite, fie ascultate.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și a trimis-o și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan: care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și despre toate câte a văzut. Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc cele scrise în ea; căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1-3.

Lumina acestui mesaj, așa cum este reprezentată în articole, a fost realizată în aproximativ șase luni de către două persoane.

Dacă cei care pot ajuta în – nu sunt treziți la conștiința datoriei lor, ei nu vor recunoaște lucrarea lui Dumnezeu când se va auzi strigătul puternic al celui de-al treilea înger. Când lumina va ieși ca să lumineze pământul, în loc să vină în ajutorul Domnului, vor dori să îngrădească lucrarea Sa, pentru a se potrivi ideilor lor înguste. Permiteți-mi să vă spun că Domnul va lucra în această ultimă lucrare într-un mod cu mult în afara ordinii obișnuite a lucrurilor și într-un fel care va fi contrar oricărei planificări omenești. Vor fi printre noi unii care vor dori întotdeauna să controleze lucrarea lui Dumnezeu, să dicteze chiar și ce mișcări trebuie făcute, atunci când lucrarea va înainta sub îndrumarea îngerului care se alătură celui de-al treilea înger în solia ce urmează să fie dată lumii. Dumnezeu va folosi căi și mijloace prin care se va vedea că El ia frâiele în propriile Sale mâini. Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi pentru a aduce la îndeplinire și a desăvârși lucrarea Sa de neprihănire. Mărturii pentru slujitori, 300.

Leul din seminția lui Iuda și-a adus acum poporul Său din zilele de pe urmă la versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece, deschizând istoria reprezentată de perioada 200 î.Hr. până la 63 î.Hr., precum și Matei capitolul șaisprezece și istoria vizitei lui Hristos la Cezareea Filipi. Atât predicțiile, cât și istoria împlinirilor lor se aliniază cu porțiunea din cartea lui Daniel care a fost pecetluită până în zilele de pe urmă. Cărțile Daniel și Apocalipsa sunt o singură carte, astfel că, în zilele de pe urmă, chiar înainte de închiderea timpului de har, Apocalipsa lui Isus Hristos este despecetluită, iar acea Apocalipsă include porțiunea din Daniel care se referă la zilele de pe urmă. Timpul este aproape pentru încheierea adunării de tabără de la Exeter.

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției acestei cărți; căci vremea este aproape. Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Apocalipsa 22:10, 11.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului. Și vor rătăci de la o mare la alta și de la miazănoapte până la răsărit; vor alerga înapoi și înapoi ca să caute cuvântul Domnului și nu-l vor găsi. În ziua aceea, fecioarele frumoase și tinerii vor leșina de sete. Cei ce jură pe păcatul Samariei și zic: Viu este dumnezeul tău, Dane! și: Vie este calea Beer-Șebe! vor cădea și nu se vor mai ridica niciodată. Amos 8:11–14.